

i med sin långa vassa kniv och såg på mig med en blick som rymde alla löften visste jag att jag var tvungen att göra allt för att bli hans. Det var alltför smärtsamt ljuvt att vara i hans närhet.

'Ett friskt, ungt hjärta', sade han och gjorde klart snittet genom högra atrium, 'titta Elisabeth. Hon borde inte vara död än.'

Jag kikade på den rödbruna köttklumpen i hans hand. Alla de fyra hjärtkamrarna var uppskurna nu och han vek undan deras muskelväggar och blottade hjärtats inre för mig.

'Vikt och storlek normal', fortsatte han, 'inga myokardinfarkter, inga stenoser, ingen arterioskleros. Du ser fantastisk ut. Som alltid. Kommer Mark ihåg att tala om för dig hur vacker du är?'

När han sade det – jag svär, Brangäne! – var det som om det slog blixtar om källarens neonrör. Och de träffade mig allesammans med stygn av äckelgröna längtansdimmor.

'Jag har tagit med en cola', stammade jag dumt och kände hur kinderna blossade. Jag sträckte tveksamt fram den mot honom.

'Det går inte så bra just nu', sade han och jag anade ett leende bakom munskyddet. 'Men om du lämnar kvar den i omklädningsrummet så dricker jag den gärna. Speciellt', fortsatte han och började skölja tjocktarmen ren från avföring, 'om du först tar en klunk av den själv. Så kan jag tänka på dina läppar när jag dricker. Aha! Se bara på den här colon ascendens!'

Jag sprang därifrån, tror jag. Jag vet inte med säkerhet. Jag kom i varje fall ut ur obduktionssalen på ett eller annat sätt och hittade in i omklädningsrummet där jag gång på gång återkallade i minnet hur han hade pratat om mina läppar som han ville möta genom drycken.